

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΤΟΣ ΚΓ'.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, 16 ΜΑΪΟΥ 1903

ΑΡΙΘ. 20

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

καθ' ὅλον τὸ ὄθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. . . . 3
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾷ 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Μητρ. Διδυμοτείχου ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίης)
† Ὁ Ἀρχιεγγραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ

Ἡ συνδρομὴ προκαταβάλλεται ἀποστελλομένη πρὸς τὸν ταμίαν.

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τελευταῖαι παρατηρήσεις — Ἐκκλησιαστικά χρονικά — Βυζαντινὰ λείψανα ἐν Ζακύνθῳ — Παράρτημα αἰθαγγελικά διδάγματα.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Δὲς ἤδη μνεῖαν ποιοῦμενοι τῶν εἰς τὴν τερ-
γεστηνὴν «Νέαν Ἡμέραν» ἐκ τῆς ἡμετέρας πό-
λεως ἐπιστελλομένων, τὸ τρίτον νῦν, καὶ τελευ-
ταῖον, ὡς εὐχόμεθα, πρὸς τὴν τοῦ φύλλου τού-
του σύνταξιν ἀπευθύνομεν ὀλίγας παρατηρή-
σεις, ἕνεκα τῶν πρὸ δεκαπενθημερίας ἐντεῦθεν
ἐπισταλέντων καὶ ἐκτυπωθέντων ἄνευ οὐδεμιᾶς
ἐξελέγξεως καὶ συνεπῶς ἄνευ οὐδεμιᾶς παρατη-
ρήσεως ἐκ μέρους τῆς συντάξεως καὶ διευθύν-
σεως τῆς ἐφημερίδος. Ὅταν ἐπὶ μῆνας ἐπιστέλ-
λονται ἀνταποκρίσεις ὁλολύζουσαι περὶ τῆς
οὐχὶ καλῆς τῶν καθ' ἡμᾶς πραγμάτων καταστά-
σεως, ἐστ' ὅτε δὲ καὶ παριστῶσαι καταστρο-
φὴν θεσμῶν ἀρχαίων καὶ συμφερόντων ἐθνικῶν
ἐπικειμένην, οἱ τοῖς ἐπιστελλομένους θρύλους
νιοθετοῦντες εἶχον καθῆκον, ἕκ τε περιεργείας
καὶ μετὰ τὰς ὑφ' ἡμῶν γενομένας ἐπισήμως δη-
λώσεις, ὅπως ἐξετάσωσιν, οἷς οἶδασι τρόποις,
τὸ τῶν ἀγγελλομένων ὑποστατὸν ἢ ψευδές, δια-
κριβοῦντες τὸ τῶν γραφομένων ἐξωγκωμένον
ἐν τισι, ψευδολογούμενον δ' ἐν πλείστοις. Πι-
στεύομεν ὅτι θηρᾷ τὴν ἀλήθειαν ἢ τεργεστηνὴν

συνάδελφος καὶ καθῆκον θεωρεῖ τὸ τῶν ἐκκλη-
σιαστικῶν δικαίων καὶ συμφερόντων ὑπερμάχε-
σθαι· ἀλλὰ τὸ πρὸς τὴν ἀλήθειαν καθῆκον δέον
νὰ προτάττηται, ἵνα μὴ ὁ τἀληθές καὶ τὸ συμ-
φέρον δῆθεν ἐπιδιώκων ἀποδειχθῇ ψευδόμενος,
ἐπισύρῃ δ' ἐν προσεχείῃ ἢ ἀπωτέρῳ μέλλοντι
τὴν ἀποδοκίμασίαν πάντων ἐπὶ τῷ ὅτι, γενόμε-
νος ὄργανον ὑλαίων καὶ ἐπιζημιῶν παθῶν τε καὶ
συμφερόντων, εἰσῆγαγεν οὐχὶ βελτίωσιν, ἀλλὰ
παρέτρεψεν ἴσως τῆς ὁδοῦ τῆς κοινῆς συνεννοή-
σεως καὶ συνεργασίας τοὺς ἀρμονικῶς τὸ καθῆ-
κον ἐπιτελοῦντας, τοὺς πρὸς ἐπίτευξιν βελτιώ-
σεως καὶ συντάξεως τῶν καθ' ἡμᾶς, ἄνευ πατά-
γου καὶ μακρὰν διαδηλώσεως οἰασθηποτοῦν,
βαδίζοντας. Ἐὰν ἡ σύνταξις τῆς συναδέλφου
«Νέας Ἡμέρας» φρονῇ ὅτι πρέπει νὰ ὑπηρε-
τήσῃ τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς καὶ ἐθνικοῖς συμ-
φέρουσι καὶ δικαίοις, διατί ἄρα γε περιμένει νὰ
εἴπωμεν αὐτῇ, τὸ τρίτον ἤδη, ὅτι οἰκοδομεῖ ἐπὶ
σαθροῦ θεμελίου, καὶ ὅτι μόνον πρὸς τὸ σκό-
τος καὶ σκοτίους σκοποὺς προσάγει ὑπηρεσίαν;
Ἐλπίζομεν ὅτι θέλει καταστή ἐν τῷ μέλλοντι
ἐπιφυλακτικὴ ἐν ὑποθέσεσι σοβαραῖς, περὶ ὧν
δέον νὰ μανθάνῃ τὴν ἀλήθειαν ἀπὸ πολλῶν ἢ
τῶν ἐπαϊόντων, οὐχὶ δ' ἀπὸ δύο τριῶν, ὧν ἡγνόη-
σεν ἴσως ἐλατήρια καὶ πόθους.

Ἐν τῷ φύλλῳ τῆς 3 μαΐου γράφων περί τινων
ἐκκλησιαστικῶν εἰδήσεων ὁ νῦν ἐπιστέλλων,
καὶ κατὰ σχέδιον ἀπὸ ἑξ μηνῶν ἐπικρατήσαν,
ἐν εἵδει χρονικῶν μετὰ παρατηρήσεων, ἐπανέρ-

χεται εἰς τὴν ἀπάντησιν τῆς ἀγιωτάτης ρωσικῆς Συνόδου πρὸς τὴν περὶ ἐνώσεως πατριαρχικὴν καὶ συνοδικὴν ἐπιστολὴν τῆς 12 ἰουλίου 1902. Σκοπὸς τοῦ γράφοντος ἔστιν ἐν τῷ κεφαλαίῳ τούτῳ τὸ δεῖξαι, καθ' ἃ λέγει, ὅτι ἡ ἐπιστολὴ αὕτη «οὐ μόνον οὐδὲν ἀγαθὸν ἀποτελέσμα ἐπήνεγκεν . . . ἀλλὰ τοῦναντίον καὶ κακὸν παρήγαγεν, ὅτι ἐξέθηκε τὸ Πατριαρχεῖον εἰς τὴν κατάκρισιν καὶ τοὺς ὀνειδισμοὺς τῶν Ρώσων καὶ ἀπὸ ἐγκαλούντων καὶ κατηγορῶν μετεποίησεν ἡμᾶς εἰς ἐγκαλουμένους καὶ κατηγορουμένους». Οἱ τὸς ψευδολογίας ταύτας υἱοθετοῦντες ἀνεπιφυλάκτως ὥφειλον νὰ λάβωσιν ὑπ' ὄψιν ὅτι, προκειμένης ὑποθέσεως τοσοῦτον σοβαρᾶς, οἷα ἡ περὶ ἐνώσεως Ἐκκλησιῶν, ὡς λέγει, ἐπὶ τοσαύτας ἑκατονταετηρίδας ἀπὸ τῆς ὀρθοδόξου ἀπεσχισμένων, μόνον ἐμπαθῆς καὶ διεστραμμένη διάνοια καὶ πρόθεσις δύναται νὰ ζητῇ ἀποτελέσματα ἀγαθὰ ἐντὸς ἐννέα μηνῶν. Πῶς δὲ ἐξέθηκε εἰς ὀνειδισμοὺς τὸ Πατριαρχεῖον ἐκ μέρους ἀδελφῆς Ἐκκλησίας, ἣτις συμφωνεῖ πρὸς τοὺς ἀγίους πόθους τῆς ἐπιστολῆς τῆς 12 ἰουλίου, ἀγνοοῦμεν. Αἱ λέξεις «ρήγματα ἐν τοῖς κόλποις τῆς ὀρθοδοξίας», ἃς ἀπεκηρύξαμεν ἐν τῇ δηλώσει τῇ ἐν τῷ ἀριθμῷ 18 τοῦ ἡμετέρου φύλλου, καὶ ἐν ᾗ περιπτώσει ὑπῆρχον, οὐδαμῶς δεικνύουσιν ὀνειδισμόν καὶ κατάκρισιν, ἀφοῦ ἐκάστη Ἐκκλησία δυνατόν μὲν νὰ ἔχῃ «ρήγματα ἐν τοῖς κόλποις αὐτῆς», οὐδέποτε δὲ δύναται νὰ ὀνειδίσῃ τὸν ἀδελφὸν ἐπὶ τῇ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ ἀκάνθῃ ὃ γινώσκων ὅπωςδήποτε τὴν ὑπαρξίν ἐν τῷ ἰδίῳ ὀφθαλμῷ δοκοῦ. Ἐπειδὴ δ' ἐπλάσθησαν αἱ λέξεις, ἀλλ' ἐθεωρήθησαν ὑπὸ τῶν ψευδολόγων ἀνταποκριτῶν ἀνεπαρκεῖς, παρενείρονται φράσεις καὶ λέξεις τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Ρωσσίας πρὸς τινὰ πατριαρχικὸν ὑπάλλληλον πρὸς ἐρμηνείαν τῶν ρηγμάτων, ἀγγέλλεται δ' ὅτι αὐταὶ ἀνακοινωθεῖσαι τῇ συνόδῳ ἐνεποίησαν ἐκπληξιν καὶ λύπην, ἀνέμνησαν δὲ τὰ «θρυληθέντα ὅτι τὴν ἀνοιξιν τοῦ 1901 ἐδόθησαν ἐν Ἀγίῳ Ὁρει ἐκ τῶν προτέρων ὑποσχέσεις εἰς τὴν ρωσικὴν πρεσβείαν περὶ λύσεως τοῦ ἀντιοχικοῦ ζητήματος». Βεβαιωθῆτω ἡ σύνταξις τῆς «Νέας Ἡμέρας» καὶ ἐξ ὧν ἐν μέρει γράφουσιν οἱ συσκιαζόντες τὴν ἀλήθειαν ἀνταποκριταὶ αὐτῆς, ὅτι εἴ τι γίνεται περὶ τούτου τοῦ ζητήματος ἔστιν ἐν γνώσει τῆς ἱερᾶς συνόδου, τὰ δὲ

«θρυληθέντα» κέκτῃνται τὸ κύρος θρύλων καὶ σπερμολογιῶν, ἐξ ὧν συννυφαίνονται αἱ ἀνταποκρίσεις. Διετία δὲ πλήρης ἀπὸ τοῦ ἔαρος τοῦ 1901 παρελθοῦσα διδάσκει τοὺς τὸν νοῦν νήφοντας, τοὺς μὴ ὑπὸ παθῶν ἐσκοτισμένους ὅτι οὐδὲν ἐγένετο τῶν ὑπὸ τοῦ ἀνταποκριτοῦ μισαδέλφως ὑπονοουμένων, ὡς αὐτὰ δηλοῦσι τὰ λεχθέντα πρὸς τὸν πατριαρχικὸν ὑπάλλληλον. Ταῦτα δ' εὐθύνουσι τὸν εἰπόντα μόνον, ἐλεύθερον ὄντα νὰ μὴ συμβουλευῇται οἰοιδήποτε δημοσιογράφον, οὔτε κληρικὸν οὔτε λαϊκόν τινα, πρὸς διατύπωσιν τῶν ἰδεῶν αὐτοῦ καὶ λόγων καὶ πράξεων. Ταῦτα δὲ τὰ λεχθέντα, καθὼς οἱ ἐπιστέλλοντες βεβαιοῦσιν, ἐγένοντο γνωστὰ τῇ ἱερᾷ συνόδῳ, εἰς ἣν εἰσὶ γνωστὰὶ πᾶσαι αἱ ἐνέργειαι τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, οὐδὲν πράττοντος ἄνευ γνώσεως τῶν σεβασμιωτάτων συνοδικῶν.

Ἄλλ' ἡ ψευδολογία καὶ κακὴ πίστις τῶν εἰς τὴν τεργεστηνὴν συνάδελφον ἐπιστελλόντων κατεδείχθη καὶ ἐξ ὧν γράφουσι περὶ τοῦ διορισμοῦ τῶν σεβασμ. Μιτυλήνης καὶ Διδυμοτείχου ὡς μελῶν τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου καὶ ὅτι «ἀντίδρασις τις ἐγένετο, ἣν ἡ εὐστάθεια τῆς συνόδου ἐξεμηδένισεν». Ὁ μεταδὼς τῷ ἀνταποκριτῇ τὴν εἶδησιν ταύτην ἠπάτησεν αὐτὸν, γνωστοῦ πᾶσι τοῖς σεβασμ. συνοδικοῖς ὄντος ὅτι ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης αὐτοβούλως ὠνόμασεν. Ἐπαινῶν δὲ τὸν διορισμόν, ὡς «ὑπὸ πάντων ἐπικροτηθέντα» διαστρέφει καὶ ἐνταῦθα τὴν ἀλήθειαν, γράφων «ῥίσθησαν» ἄνευ καθορισμοῦ τοῦ ὀρίσαντος.

Τὴν αὐτὴν ἀξίαν ἔχει καὶ ἡ τρίτη τῆς ἀνταποκρίσεως εἶδησις, ἡ ἀνάγουσα εἰς περιωπὴν ἀρχαίου προνομίου τὴν τάξιν καὶ συνήθειαν τῆς ἑλληνιστὶ μὲν κοινοποιήσεως τῶν δικαστικῶν τοῦ Συμβουλίου ἀποφάσεων, τουρκιστὶ δὲ μεταφράσεως τοῦ διατακτικοῦ αὐτῶν μέρους, ἀποστελλομένης πρὸς τὸ τῆς δικαιοσύνης Ἐργεῖον, ἂν πρόκηται περὶ ἐκτελέσεως. Ἡ εἰλικρίνεια τῶν ἀνταποκριτῶν φαίνεται ἐκ τοῦ χαρακτηρισμοῦ τῆς τοιαύτης τάξεως «ὡς ἀρχαίου προνομίου», ἐνῶ τὸ Συμβούλιον ὑφίσταται ὡς σῶμα δικαστικὸν ἀπὸ τεσσαράκοντα καὶ ἐνὸς (ἀριθ. 41) ἐνιαυτῶν. Ἐντεῦθεν οἰμωγὴ καὶ εὐχολὴ ὀλλυμένων, ὅτι «οὐ μόνον οὐδεμίαν τῶν διαμφισβητουμένων προνομίων ἡμῶν ἡμπεδώσαμεν . . . ἀλλὰ καὶ . . . δὲν ὑψοῦμεν φωνήν

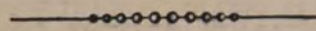
ἐν αἷς ἡμέραις θὰ ἐξεπορίζομεθα προνομίας». Καὶ ἐν τούτοις πρὸ μηνῶν, ὁ αὐτὸς ἴσως ἀνταποκριτὴς ἐπὶ τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην ὅτι ἡμπέδωσε τοιαύτην, λόγου γενομένου περὶ τινος διαθήκης. Τὸ δὲ «ἐκπορίζεσθαι νέας» οὕτω γραφόμενον δηλοῖ ὅτι οἱ γράφοντες ἢ ἀγνοοῦσι τὴν ἐν γένει σύγχρονον ἱστορίαν, ἢ γινώσκοντες συγκλῶθουσι τὰ σύγκλωστα.

Τὴν αὐτὴν ἀξίαν ἔχει τελευταία τις εἰδησις ὅτι «ἡ Θεολογικὴ σχολὴ τῆς Χάλκης ἔχασε κατ' αὐτὰς κατ' ἔφεσιν μεγάλας γαίας . . . ἡμεῖς δὲ δὲν ἡδυνήθημεν μηδὲ τὰς γαίας ταύτας νὰ σώσωμεν παρὰ πᾶσαν τὴν ἐπιδεικνυμένην πρὸς ἡμᾶς εὐμένειαν», διότι, τῆς ὑποθέσεως εἰσέτι μὴ ληξάσης, τολμηρὸν τὸ λέγειν ὅτι «ἔχασε». Κιβδῆλου δὲ προαιρέσεως δηλωτικὸν τὸ σιωπᾶν ὅτι αἱ περὶ γαίων μοναστηριακῶν ἐν Χάλκῃ ὑποθέσεις καὶ δίκαι χρονολογοῦνται ἀπὸ δύο καὶ τριῶν γενεῶν, ἔκτοτε λαβοῦσαι τὴν τροπὴν, ἣν διανύουσιν, καὶ δι' ἣν ἄσπορον φρονοῦμεν νὰ εἴπωμεν τί διενηργεῖτο κατὰ παρελθόντας καιροῦς. Οἱ τὴν φρούρησιν ἐπιτετραμμένοι τῶν ἐν τούτῳ δικαίων ἡμῶν ἔπραττον ὅ,τι ἐφρόνουν καλὸν, καὶ σήμερον οἱ ἐπὶ τούτῳ τεταγμένοι πράττουσιν ὅ,τι θεωροῦσι καθήκον ἐν τε τούτῳ τῷ ζητήματι καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς, ἐν γνώσει τῆς ἱερᾶς συνόδου καὶ τοῦ ἐντίμου ἐθνικοῦ συμβουλίου.

Περὶ πάντων τῶν γινομένων μεμψιμοιροῦντες οἱ ἀνταποκριταὶ καὶ τοῖς πᾶσιν ἀπαρεσκόμενοι, καταφέρονται καὶ κατὰ τῶν ἐπισκευῶν τοῦ πατριαρχικοῦ οἴκου, δι' ἃς ἐδαπανήθησαν ἐξ ἡμισυ ἢ ἐπτά καὶ ἡμίσεια χιλιάδες λιρῶν, εἰς ἃς προστιθέντες καὶ τὰς ἐν τῇ πρώτῃ πατριαρχείᾳ τοῦ παναγιωτάτου πατριάρχου κ. Ἰωακείμ δαπανηθείσας ἐπτά σὺν ἡμισείᾳ, συνάγουσιν ὅτι διὰ δεκαπεντακισχιλίων λιρῶν «τμηματηδὸν δαπανωμένων καὶ κατὰ σύστημα . . . ἦτο δυνατὸν νὰ εἴχομεν ἀπλοῦν καὶ ἀπέριττον λίθινον Πατριαρχεῖον», κρημνίζοντες βεβαίως τὸ ὑπάρχον. Ἀλλὰ τοῦτο ἐπὶ τριακόσια ἤδη ἔτη ἐγείρεται κατὰ σχέδιον τοιοῦτον μάρτυς καὶ μνημεῖον ἱστορίας εὐκλεοῦς, σύμβολον οὕτως εἰπεῖν ἐπιφανοῦς παρελθόντος, στεγάσαν ἀγίας ὑπάρξεις τὴν ἱερὰν ὁλκάδα σωσάσας ἀπὸ τρυκυμιῶν καὶ δυστυχημάτων, ἐκρίθη δ' ἀνευλαβὲς πρὸς τὴν μνήμην ἐκείνων τὸ κατεδαφίζειν τὸν ἱερὸν

δόμον τοῦτον, ἀπ' ἐναντίας τοῖς παρὰ τοῖς πεπολιτισμένοις καὶ εὐγνώμοσι λαοῖς συνεθιζομένοις, καθ' ἃ τοιαῦται οἰκοδομαὶ συντηρούμεναι καὶ ὑποστηριζόμεναι διατηροῦνται ἐπὶ μακρόν. Εἴ τι δὲ γίνεται καὶ νῦν, ἐπεβάλλετο, ποῦ μὲν ὡς ἐκ τῆς ἀνάγκης οἰκοδομῆς διαμερισμάτων καὶ γραφείων, ποῦ δ' ἐκ τῆς ἀνάγκης ἐπισκευῆς τοίχων παλαιωθέντων, οἵτινες ἀπὸ εἰκοσαετίας σὺν τῷ χρόνῳ ἐπηρεαζόμενοι ἐλαχίστης ἢ οὐδεμιᾶς ἐγένοντο μερίμνης ἀντικείμενοι. Ἀπορον δὲ πῶς ἐν εἴκοσι καὶ δύο ἔτεσιν ἦν δυνατὴ ἡ ἀνέγερσις πατριαρχικοῦ οἴκου «τμηματηδὸν καὶ κατὰ σύστημα» !!

Ταῦτα πρὸς τὴν τελευταίαν, εἰ καὶ πολλὰ ἄλλ' ἢ τελευταία ἀνταπόκρισις συνδνάζεται καὶ σχετίζεται πρὸς τινὰς προηγηθείσας. Ἐν τισι τούτων, μνεῖαν οἱ ἐπιστέλλοντες ποιούμενοι τῶν σεβασμιωτάτων συνοδικῶν, ἐπαινοῦσιν αὐτῶν τὴν εὐστάθειαν, τὴν σύνεσιν, τὴν φιλογένειαν. Ἀδελφικῶς ὑπομιμνίσκομεν εἰς τὴν σύνταξιν τῆς «Νέας Ἡμέρας» ὅτι, ἐν τισι προγενεστέραις ἀνταποκρίσεσιν, ἐκακίζετο τὸ σύστημα τῆς συγκροτήσεως τῆς ἱερᾶς Συνόδου κατὰ τοὺς ἐθνικοὺς Καιονισμοὺς, ὧν τὸ ἐν τούτῳ κῦρος ἐπανήγαγεν εἰς τὴν ζωὴν ὁ παναγιώτατος οἰκουμενικὸς πατριάρχης κ. Ἰωακείμ. Ἐν προγενεστέραις ἀνταποκρίσεσι συνιστάτο τῷ παναγιωτάτῳ πατριάρχῃ ὡς σωτήριον τὸ προσκαλέσαι τὰ μέλη τῆς συνόδου, οὐχὶ κατὰ τοὺς Κανονισμοὺς τούτους, ἀλλ' ἀριστίνδην. Οἱ τότε κακίζοντες τὸ κατὰ τὸν κείμενον νόμον προσκαλεῖν τοὺς συνοδικοὺς, ὡς μὴ τοὺς ἀρίστους συναγείρον, εὐρίσκονται σήμερον ἄρᾳ γε ψεύδοντες τὰς προσρήσεις αὐτῶν καὶ πρὸς ἑαυτοὺς ἀντιφάσκοντες, ἀφοῦ νῦν ἐπαινοῦσι πάντας τοὺς σὺν ὡδὰ τῷ νόμῳ κληθέντας, ἢ ὁμολογήσουσιν ὅτι ἡγνοοῦν τότε τί ἔγραφον πρὸς αὐτὸ τοῦτο τὸ τεργεστηνὸν φύλλον; Βέβαιον ὅτι διαρκῶς ἀγνοοῦσι καὶ τὴν κατάστασιν τῶν καθ' ἡμᾶς πραγμάτων καὶ τὰς ἀρετὰς τῶν διοικούντων προσώπων, καὶ διὰ τοιούτων ἐφοδίῳ ἀναλαμβάνουσι νὰ φωτίσωσι τὸν ἐλληνικὸν λαὸν περὶ προσώπων καὶ πραγμάτων, γνωστῶν ὄντων τῷ λαῷ κάλλιον τῶν διὰ τῆς «Νέας Ἡμέρας» λιβελλογραφούντων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

**Πατριαρχική καὶ συνοδική λειτουργία
ἐν Βαλουκλίῳ.**

Ἡ κατὰ πᾶν ἔτος ἐν τῷ σεπτῷ ναῷ τῆς ἱερᾶς Μονῆς τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς τελούμενη πατριαρχική καὶ συνοδική λειτουργία ὑπὲρ ἀναπαύσεως μὲν τῶν ψυχῶν τῶν τεθνεώτων, ὑπὲρ ὑγείας δὲ καὶ μακροημερεύσεως τῶν ζώντων εὐεργετῶν, κτιτόρων, ἐφόρων, δωρητῶν, συνδρομητῶν καὶ παντός εὐσεβοῦς διὰ τῆς φιλελεήμονος καὶ φιλανθρώπου συμβολῆς αὐτοῦ εἰς εὐόδωσιν καὶ λειτουργίαν ἀπρόσκοπτον τῶν ἐν Ἑπταφυρίῳ ἔθνικῶν Φιλανθρωπικῶν Καθιδρυμάτων συντελέσαντος καὶ συντελοῦντος, ἐγένετο τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ ἐν μέσῳ πολυπληθεστάτου εὐσεβοῦς ἐκκλησιάσματος μεγαλοπρεπεστάτῃ καὶ ἐπιβάλλουσῃ. Τῇ Α. Θ. Π. τῷ οἰκουμένικῳ Πατριάρχῃ συνελειτούργησαν οἱ σεβασμιώτατοι συνοδικοί Ἐφέσου κ. Ἰωακείμ, ὁ καὶ πρόεδρος τῆς Ἐφορίας τῶν εὐχῶν ἱδρυμάτων, Νεοκισσαρείας κ. Ἀλέξανδρος, Μιτυλήνης κ. Κύριλλος, Διδυμοτειχοῦ κ. Φιλάρετος, Βοδενῶν κ. Νικόδημος, Βελιγράδων κ. Βασίλειος, Σερβίων καὶ Κοζάνης κ. Κωνσταντῖος, Ἡλιουπόλεως κ. Τράσιος καὶ Καλλιουπόλεως κ. Ἰερώνυμος, μετὰ τοῦ Μ. ἀρχιεπισκόπου, τοῦ Μ. ἀρχιεπισκόπου καὶ τῶν λοιπῶν πατριαρχικῶν διακόνων.

Πρωτοβουλία ἀξιεπαίνῳ τὸ πρῶτον κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο δι' ἰδίῳν προσκλητηρίων τῆς Ἐφορίας εἶχον προσκληθῇ ὅπως παρὰ τῶν εἰς τὴν θείαν λειτουργίαν καὶ οἱ ἐξοχ. πρεσβευταὶ τῶν ὀρθοδόξων κρατῶν. Ἐνεκα ὅμως τῆς μὴ ἐγκαιροῦ διανομῆς τῶν προσκλητηρίων παρέστησαν κατὰ ταύτην μόνον οἱ ἐξοχ. πρεσβευταὶ Ἑλλάδος κ. Ι. Γρυπάρης καὶ Σερβίας κ. Σάββας Γκρούιτς, ἐκπροσωπηθεὶς διὰ τοῦ ἐκ τῶν διερμηνέων κ. Κωνσταντίνου Κρούπτσβειτς. Παρῆσαν πρὸς τοῦτο οἱ ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Α. Ε. Μ. Συμβουλίου ἐξοχώτατοι Κωνστ. Βαγιάννης ἐφέντης καὶ Γιάγκο βένης Ἰωαννίδης, καὶ οἱ ἐντιμοὶ κκ. Σόλων Καζανόβας καὶ Παναγιώτης Χρυσός, τὰ ἀξιότιμα μέλη τῆς Ἐφορίας τῶν καθιδρυμάτων καὶ πλείστοι ἄλλοι ἐγκριτοὶ ὁμογενεῖς.

Μετὰ τὴν λειτουργίαν καὶ τὴν διανομὴν τοῦ ἀντιδώρου, ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐξελθοῦσα τοῦ ναοῦ ἔψαλε τὸ εἰθισμένον Τρισάγιον ἐπὶ τῶν τάφων τῶν ἀοιδίμων Πατριαρχῶν.

Μετὰ μικρὰν δὲ ἐν τῷ Ἐπιτροπεῖῳ ἀνάπαυαν ἡ Α. Θ. Παναγιότης μεθ' ἀπάντων τῶν σεβασμ. ἀγίων ἀρχιερέων καὶ τῶν ἐν τῷ ναῷ παρὰ τῶν ἐξοχωτά-

του πρεσβευτοῦ κ. Ι. Γρυπάρη καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Σερβίας καὶ τῶν λοιπῶν προμνημονευθέντων ἐγκρίτων ὁμογενῶν μετέβη εἰς τὰ παρκαείμενα Ἑθν. Φιλ. Καταστήματα, ἐνθα ἐγένετο δεκτὸς ὑπὸ τοῦ προέδρου τῆς Ἐφορίας ἀγίου Ἐφέσου καὶ τῶν μελῶν αὐτῆς, τοῦ διευθυντοῦ τῶν καθιδρυμάτων ἱατροῦ κ. Σαββασίου καὶ τοῦ λοιποῦ προσωπικοῦ, καὶ ἐνθα παρετέθη πᾶσι τὸ γεῦμα. Κατὰ τὴν διάρκειαν δὲ τοῦτου ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐποιήσατο προσφυστάτην καὶ γλαφυρὰν πρόποσιν, ἐν ᾗ τὸ μὲν ἐξῆρε τὴν πρὸς πάντας τοὺς κοπιῶντας καὶ ποικιλοτρόπως συμβάλλοντας εἰς τὴν συντήρησιν καὶ ἐπιτυχῇ συντέλεσιν τῆς ἀποστολῆς τῶν Καταστημάτων ὀφειλομένην εὐγνωμοσύνην, ἐν ᾗ ἐν τοῖς πρώτοις τακτέος ὁ σεπτὸς καὶ μεγάλθυμος Ἀναξ. ἡμῶν Σουλτὰν Ἀβδουλ Χαμὴτ, τὸ δὲ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς παρουσίας τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Ἑλλάδος ὑπέμνησε τὰς φιλικὰς σχέσεις τὰς μεταξὺ τῶν δύο ὁμόρων κρατῶν ὑφισταμένους ἐπιπροσθεὶς ὅτι οἱ κληρικοὶ ἴστανται μακρὰν τῆς πολιτικῆς· οὐχ ἤττον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ εὐρισκόμενοι δὲν παύουσι δεόμενοι καθ' ἐκάστην ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ κόσμου. Καὶ ἐπειδὴ ἀμφοτέρω οἱ ἡγεμόνες διὰ τῶν φιλιῶν τούτων σχέσεων φαίνονται ὅτι ποθοῦσιν ἐν καὶ μόνον, τὴν εἰρηνικὴν συμβίωσιν καὶ τὴν ἐν εἰρήνῃ προαγωγὴν τῶν ὑπ' αὐτοὺς λαῶν, διὰ τοῦτο τὸ μὲν ἐξέφρασεν ἐγκάρδιον τὴν εὐγνωμοσύνην πρὸς ἀμφοτέρους, τὸ δὲ προέπειν ὑπὲρ ὑγείας αὐτῶν καὶ εὐδοκίας τῶν εἰρηνικῶν πόθων αὐτῶν.

Εἰς τὴν πρόποσιν δὲ ταύτην ἀπήντησε τὰ εἰκότα ἡ Α. Ε. ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος τοῦτο μὲν ἐξαίρων τοὺς ἀγλαοὺς καρπούς, οἵτινες μέλλουσι νὰ προκύψωσιν ἐκ τῶν φιλικῶν σχέσεων, ἐδραιουμένων ἐπὶ βάσεων στερεῶν, τῶν δύο ὁμόρων ἐπικρατειῶν, τοῦτο δὲ εὐχαριστῶν τῇ Α. Θ. Παναγιότητι ἐπὶ τῇ πρὸς τὴν ἐλληνικὴν Κυβέρνησιν ἀπευθυνθείσῃ εὐγνωμοσύνῃ, ὑποσχόμενος ἅμα ἵνα συστήσῃ αὐτῇ τὰ δέοντα πρὸς αὐξήσιν τοῦ ὑπὲρ τῶν ἱερῶν Καταστημάτων χορηγοῦμένου ἐπιδόματος.

Μετὰ ταῦτα ὁ ἐκ τῶν μελῶν τῆς Ἐφορίας κ. Ζ. Φυτίλης, συνωδῶς τῇ ἀποφάσει πρὸ δύο ἐτῶν ληφθείσῃ, ἀνέγνω τὴν κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος 1902 ἐκθεσιν τῶν πεπραγμένων, ἐν ᾗ σαφέςστατα ἀπεικονίζεται ἡ καθόλου κατὰστασις τῶν ἡμετέρων φιλανθρ. ἱδρυμάτων. Κατὰ ταύτην αἱ μὲν πρόσδοσις κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος ἀνῆλθον εἰς λίρ. τουρ. 16,837.44, αἱ δὲ δαπάναι εἰς λίρ. τουρ. 18,116.95, ἥτοι προῦκυψεν ἔλλειμμα λίρ. τουρ. 1,327.51, ὅπερ προῆλθεν ὡς ἐκ τῆς ἐπιπροσθέτου δαπάνης διὰ τὴν συντήρησιν μεζονος ἀριθμοῦ

ἐνδικαιτηθέντων καὶ ἐκ τῆς ἀπαρχιότητος δικαίως κριθείσης αὐξήσεως τῶν μισθῶν τοῦ προσωπικοῦ. Ἐνοσηλεύθησαν ἐν ὧν 6176 ἀσθενεῖς, ὧν 5088 ἀναρρώσαντες ἐξῆλθον, 724 ἐτελεύτησαν καὶ 364 πρέμειναν. Κατόπιν ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης μετὰ τῶν ἁγίων ἀρχιερέων, τοῦ ἐξοχ. πρεσβευτοῦ, τῶν ἐφόρων καὶ ἱατρῶν περιελθόντες τὰς αἰθούσας τῶν διαφόρων τμημάτων τοῦ Νοσοκομείου, ἐξέφρασαν τὴν εὐαρέσκειν αὐτῶν τῷ διευθυντῇ κ. Σαββαΐδῃ ἐπὶ τῇ κρητύσει πανταχοῦ ἀμέμπτῳ τᾶς καὶ καθαρότητι.

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐν τοῖς ἀνακτόροις καὶ τῇ Ὑψηλῇ Πύλῃ.—Τῇ παρελθούσῃ δευτέρᾳ ἡ Α. Θ. Παναγιότης μετέβη ἐν συνοδίᾳ τοῦ ἀρχοντος Καπούκεχαγια Ἀντωνίου βέν Οἰκιάδου εἰς τὰ ἐν Γιλδίς ἀνάκτορα καὶ ἐπισκεψαμένη τὴν Α. Ε. τὸν ἀρχιγραμματέα Ταχσὶν πασᾶν τὸ μὲν συνδιελέξατο μετ' αὐτοῦ περὶ τινῶν ἐκκλησιαστικῶν ὑποθέσεων, τὸ δὲ ὑπέβαλε δι' αὐτοῦ τῇ Α. Α. Μ. τῷ σεπτῷ ἡμῶν Ἀνακτι Σουλτάν Ἀβδούλ Χαμὴτ τὴν εὐγνωμοσύνην ἐπὶ ταῖς ἐπιδαψιλευμέναις τῷ ἡμετέρῳ Γένει ὑψηλῆς εὐμενείας καὶ εὐνοίας ἐνδείξει.

Τῆς ἐν τοῖς ἀνακτόροις παρουσίας τῆς Α. Θ. Παναγιότητος λαβοῦσα γνῶσιν ἡ Α. Α. Μεγαλειότης εὐηρεστήθη νὰ διαβιβάσῃ ἀρμοδίως πρὸς τὴν Α. Θ. Παναγιότητα τὰς αὐτοκρατορικὰς προσηρσεις καὶ τὴν μεγάλην αὐτοῦ εὐαρέσκειαν ἐπὶ τῇ νομοταγεῖ καὶ συνετῇ αὐτῆς πολιτείᾳ.

Τῇ ἐπαύριον δὲ τρίτῃ ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης συνοδευόμενος καὶ αὐθις ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ πατριαρχικοῦ ὑπαλλήλου μετέβη, εἰς τὴν Ὑψηλὴν Πύλιν καὶ ἐπισκεψαμένη ἀλληλοδιαδόχως τὰς ΑΑ. ΥΥ. τὸν Μέγαν Βεζύρην Φερὴτ πασᾶν καὶ τὸν ὑπουργὸν τῆς Δικαιοσύνης Ἀβδουρραχμὰν πασᾶν συνδιελέξατο μετ' αὐτῶν περὶ ὑποθέσεων ἀφορώσων τὰ συμφέροντα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους ἡμῶν.

Κατ' ἀμφοτέρας τὰς ἀνωτέρω ἐπισκέψεις ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐτυχε φιλοφρονεστάτης δεξιώσεως.

Συνεδρία δύο Σωμάτων.—Τῇ παρελθούσῃ δευτέρᾳ συνῆλθον ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος τὰ δύο Σώματα εἰς κοινὴν συνεδρίαν καὶ συνεσκέψαντο περὶ διαφόρων ζητημάτων ἀφορώσων τὰ συμφέροντα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους ἡμῶν.

Ἐν τῇ αὐτῇ συνεδρίᾳ ἀναγνωσθείσης τῆς ἀπὸ τῆς Ἐφορείας τῆς σχολῆς τῶν γλωσσῶν παραι-

τήσεως τῆς Α. Ε. τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου Παντζίρη βέν, βοηθοῦ διευθυντοῦ τῆς αὐτοκρατορικῆς ὁθωμανικῆς τραπέζης, τὰ δύο Σώματα ἅμα μὲν ἐξέφρασαν τὴν λύπην αὐτῶν ἐπὶ τῇ παραιτήσει ταύτῃ, ἅμα δὲ ἐνέκριναν ὅπως, λαμβανομένης ὑπ' ὄψει τῆς πολυτίμου συμβολῆς, ἣν δύναται νὰ παράσχῃ ἡ Α. Ἐξοχότης εἰς τὸ ἔργον τῆς Ἐφορείας, παρακληθῇ διὰ πατριαρχικοῦ πιττακίου ἵνα ἀνακαλέσῃ ταύτην.

Ὡσαύτως ἐν τῇ συνεδρίᾳ ταύτῃ σκέψις ἐγένετο περὶ τῆς ἐν τῷ ἐν Πριγκήπῳ νέῳ κτιρίῳ ἐγκαταστάσεως τοῦ Ἐθνικοῦ Ὀρφανοτροφείου καὶ ἐνεκρίθη ὅπως περὶ τε ταύτης καὶ τῶν ἐγκαταστάσεων αὐτοῦ, ἅτινα τελεσθῇσονται τῇ 21 ὁδεύοντος μηνὸς, ἡμέρᾳ τῶν ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, μεριμνήσῃ ἡ ἡδὴ ὑφισταμένη Ἐφορεία αὐτοῦ, ἥτις θέλει παραμείνῃ καὶ ἐξακολουθήσῃ ἐπιτελοῦσα τὰ καθήκοντα αὐτῆς μέχρι τῆς ἐγκρίσεως τοῦ ὑπ' αὐτῆς ἐκπονουμένου ἰδιαίτερου κανονισμοῦ τοῦ εὐαγούς καθιδρύματος. Σύναμα τῇ αὐτῇ Ἐφορείᾳ ἀνετέθη ὑπὸ τῶν δύο Σωμάτων ὁ καθορισμὸς τοῦ προγράμματος τῆς τελετῆς τῶν ἐγκαταστάσεων μετὰ τῆς παρατηρήσεως ὅπως καταβληθῇ ἰδιαίτερα μέριμνα περὶ τῆς ὅσον οἷον τε ἐκφαντορικῆς ἐκδηλώσεως τῆς εὐγνωμοσύνης τοῦ ἡμετέρου Γένους πρὸς τὸν σεπτὸν ἡμῶν καὶ μεγάλθυμον Ἀνακτι Σουλτάν Ἀβδούλ Χαμὴτ Χὰν διὰ τὰς εὐμενῶς ἐπιδαψιλευθείσας ὑπ' αὐτοῦ πρὸς τὸ Ὀρφανοτροφεῖον πολλαπλᾶς χάριτας.

Ἐκλογὴ ἐπισκόπου Ἐλαίας.—Τοῦ σεβασμιωτάτου μητροπολίτου Σμύρνης κ. Βασιλείου αἰτησαμένου παρὰ τῆς Ἐκκλησίας τὴν ἐκλογὴν βοηθοῦ ἐπισκόπου τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ καὶ ὡς τοιοῦτον ὑποδείξαντος τὸν προϊστάμενον Τζιβαλίου ἀρχιμ. κ. Ἀγαθάγγελον Παπαναστασιάδην, ἡ ἁγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος ἐν τῇ τακτικῇ αὐτῆς συνεδρίᾳ τῆς παρελθούσης τρίτης ἀποδεξαμένη τὴν αἴτησιν προέβη εἰς ἐκλογὴν τοιοῦτου. Ὅθεν προταθέντων συνυποψηφίων τῷ ὑποδειχθέντι τῶν πανοσιολογιωτάτων κκ. Νεοφύτου, ἀρχιεπισκόπου τῆς Ἱ. μητροπόλεως Προύσης, καὶ Χρυσοστόμου πρωτοσυγκέλλου τῆς Ἱ. μητροπόλεως Ρόδου, ψήφων δὲ κανονικῶν γενομένων μετὰ τὴν λῆξιν τῆς συνεδρίας ἐν τῷ πανσέπτῳ πατριαρχικῷ ναῷ, προήχθη εἰς τὸ ἀρχιερατικὸν ἀξίωμα ὑπὸ τὸν ψιλὸν τίτλον τῆς πάλαι ποτὲ διαλαμψάσης ἐπισκοπῆς Ἐλαίας ὁ ἀρχιμ. κ. Ἀγαθάγγελος.

Γραφείον ἱλμυχαμπερίων. — Ἐν τῇ σημερινῇ συνεδρίᾳ τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἀποθανόντος Ἰωάννου Βαρούτη, διευθυντοῦ τοῦ τμήματος τῶν ἱλμυχαμπερίων ἐν τῷ τουρκικῷ γραφείῳ, διωρίσθη ὁ τέως βοηθὸς κ. Ἀριστόδημος Ζαχαριάδης.

Διὰ τὴν θέσιν δὲ τοῦ κ. Ζαχαριάδου προκηρυχθήσεται διαγωνισμὸς διεξαχθησόμενος ἐνώπιον Ἐπιτροπῆς συγκειμένης ἐκ τῶν κκ. Ἰωάννου Χλωροῦ, διευθυντοῦ τοῦ ὁθωμ. γραφείου τῶν Πατριαρχείων, Παναγιώτου Νικολοπούλου, Ἀ' γραμματέως τοῦ συμβουλίου, καὶ Θ. Φωτιάδου, καθηγητοῦ τῆς τουρκικῆς ἐν τῇ Θεολογ. Σχολῇ Χάλκης.

Προκειμένου δὲ περὶ τῆς ὑποβληθείσης αἰτήσεως τῆς χήρας Ἰ. Βαρούτη πρὸς καθορισμὸν συντάξεως, τὸ Συμβούλιον παρέπεμψε ταύτην εἰς τὴν ἐπὶ τῶν συντάξεων Ἐπιτροπὴν μετὰ τὴν ὑποβολὴν τῆς ἐκθέσεως τῆς ὁποίας θέλει ἀποφασίσαι ἐπὶ τῆς ρηθείσης συντάξεως.

Ἐπέτειος στέψεως Τσάρου. — Ἀγομένης τῇ παρελθούσῃ τετάρτῃ τῆς ἐπετείου τῆς στέψεως τοῦ αὐτοκράτορος πασῶν τῶν Ρωσιῶν Νικολάου, ἐψάλη ἐν τῷ ναύσκῳ τῆς Ρωσικῆς πρεσβείας δοξολογία, καθ' ἣν ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Παναγιότητος παρέστησαν ὁ Μ. πρωτοσύγκελλος κ. Καλλίνικος καὶ ὁ κ. Ἰωάννης Δ. Τανταλίδης, διευθυντὴς τοῦ Ἀ' Πατριαρχικοῦ Γραφείου, οἵτινες καὶ μετὰ τὸ τέλος διηρμήνευσαν τῷ ἐξοχωτάτῳ πρεσβευτῇ κ. Ι. Ζηνόδιεῦ τὰς ἐπὶ τῇ ἐορτῇ ταύτῃ εὐχὰς καὶ εὐλογίας τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου. — Εἰς τὴν δοξολογίαν παρέστησαν πρὸς τούτοις ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας ἀρχιμ. Γερμανὸς Γρηγοράς καὶ ὁ ἐπίτροπος τοῦ Παναγίου Τάφου ἀρχιμ. κ. Νικόδημος.

Ἐπέτειος ὀνόματος. — Τοῖς σεβασμιωτάτοις μητροπολίταις Χαλκηδόνος, Αἴνου καὶ Καστορίας ὡς καὶ τῷ ἐν Χάλκῃ διαμένοντι πανοσιολ. ἀρχιμανδρίτῃ κ. Γερμανῷ Γρηγορά, ἀντιπροσώπῳ τοῦ μακαριωτάτου πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, ἀγούσι τῇ παρελθούσῃ δευτέρᾳ τὴν ἐπέτειον τοῦ ὀνόματος αὐτῶν ἐορτὴν, ἡ Α. Θ. Π. συνεχάρη τηλεγραφικῶς.

Νέος συνοδικός. — Ὁ ἐκ τῶν ἀγίων συνοδικῶν σεβασμ. μητροπολίτης Σεργίων καὶ Κοζάνης κ. Κωνστάντιος ἀφίκετο τῷ παρελθόντι σαββάτῳ εἰς βασιλεύουσάν προὑπαντήθεις ἐκ μέ-

ρους τῆς Α. Θ. Π. ὑπὸ τοῦ τριτεύοντος κ. Βενιαμίν. Ἡ Α. Σεβασμιότης ἐπεσκέψατο ἀμέσως τὴν Α. Θ. Παναγιότητα καὶ αὐθημερὸν ἀνέλαβε τὰ συνοδικὰ αὐτοῦ καθήκοντα.

Ἐπίσκοπος Δαλματίας. — Ὁ θεοφίλ. ἐπίσκοπος Δαλματίας κ. Νικόδημος ἀπέστειλεν ἐσχάτως τῇ Α. Θ. Παναγιότητι ἀντίτυπον τοῦ ὑπ' αὐτοῦ ἐκπονηθέντος περιγραφικοῦ ἡμερολογίου τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ κατὰ τὸ ἔτος 1903, ἐφ' ᾧ καὶ ἐξεφράσθησαν αὐτῷ αἱ προσήκουσαι εὐχαριστίαι.

Μονὴ Ὀλυμπιωτίσσης. — Αἰτήσῃ τοῦ ἡγουμένου τῆς Ἱ. Μονῆς Ὀλυμπιωτίσσης κ. Δωροθέου, ἀπὸ ἐτῶν χάριν ὑποθέσεων αὐτῆς ἐν τῇ βασιλευούσῃ διατρίβοντος, ἐπετράπη αὐτῷ ἵνα ἐπανακάμῃ εἰς τὴν Μονὴν αὐτοῦ.

Δημογεροντία Πάτμου. — Τῶν ἀξιολύμων δημογερόντων Πάτμου διατυπωσάντων παράπονα κατὰ τοῦ ἡγουμένου τῆς αὐτόθι Μονῆς κ. Παΐσιου ἐλὰ τῷ ὅτι οὗτος παρὰ τὸ ἰσχύον καθεστὼς διώρισεν ἐσχάτως ὡς μέλη τοῦ ἐκεῖ μικτοῦ ἐκκλησιαστικοῦ δικαστηρίου ἄλλους πολίτας καὶ οὐχὶ αὐτοὺς, ἡ ἀγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος ἐνέκρινεν ὅπως συστηθῇ τῷ εἰρημένῳ ἡγουμένῳ ἵνα συμμορφωθῇ ἀκριδῶς πρὸς τὸ καθεστὼς.

Ἐφημερίς Φόρμιγγς. — Τοῦ διευθυντοῦ καὶ συντάκτου τῆς ἐν Ἀθήναις ἐκδιδομένης μουσικῆς ἐφημερίδος «Φόρμιγγος» κ. Ἰωάννου Τσώκλην αἰτησαμένου παρὰ τῆς Ἐκκλησίας τὴν ἠθικὴν προστασίαν αὐτῆς ἐπὶ τοῦ καλλίστου περιοδικοῦ μουσικοῦ αὐτοῦ ἐγχειρήματος, ἡ ἀγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος ἐνέκρινεν ὅπως ἐπιδαψιλευθῶσι τῷ φερεπόντῳ ἐκδότῃ αἱ εὐχαὶ καὶ εὐλογίαι τῆς Ἐκκλησίας καὶ χορηγηθῇ αὐτῷ ἡ αἰτηθεῖσα ἠθικὴ ὑποστήριξις.

Ἀφίξις. — Τῇ παρελθούσῃ τρίτῃ ἐπανέκαμψεν εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν ὁ ἡμέτερος ἀνταποκριτὴς καὶ ἀπεσταλμένος τῶν Πατριαρχείων κ. Βασίλειος Ἀσμανίδης ἐκ τῆς ἀνὰ τὸ Αἰγαῖον περιοδείας αὐτοῦ περατώσας αἰσίως τὴν αὐτόσε ἀποστολὴν αὐτοῦ.

Ἐπισκέψεις. Προχθεὶς ἐπεσκέψαντο τὴν Α. Θ. Παναγιώτητα ἡ Α. Ε. ὁ ἐνταῦθα πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος κ. Ι. Γρυπάρης

Ἅγιον Μύρον. Ἐκ τυπογραφικῆς ἀβλεψίας ἀνεγράφη ἐν ταῖς ὑπὲρ τοῦ ἁγίου Μύρου προσφοραῖς ὅτι ὁ ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας ἀποσταλὴς μόσχος τοῦ Τογκίνου ἦν 40 δραμίων, ἐνῶ ἦν 60.

Περὶ μνημόνεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὁνέκρως συνιστᾶται καὶ ὑπ' ἡμῶν πρὸς πάντας τοὺς ὀρθοδόξους χριστιανούς τὸ ἀνωτέρω ψυχωφελέστατον πόνημα, οὗ μόνῃ ἢ εἰς διακοσίας καὶ ἐπέκεινα γλώσσας μεταφράσεις μαρτυρεῖ τὴν ἀναμφισβήτητον χρησιμότητά αὐτοῦ. Τὸ ἔργον τοῦτο δέον νὰ ἀποτελῇ τὸ ἐγκόλπιον παντὸς χριστιανοῦ, καὶ πάσης οἰκογενείας, καθόσον αἱ αὐτῶν ἐγκατεσπαρμέναι παραινέσεις πρὸς πνευματικὴν ζωὴν, αἱ παραμυθητικαὶ καὶ συμβουλαὶ ὅπως ὑπομένωμεν καρτερικῶς πάσας τὰς θλίψεις καὶ τὰς περιπετείας τοῦ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ βίου ἡμῶν ἀποτελοῦσι πολυτιμότεον ἐφόδιον καὶ ἀληθὴ πύξινά τῆς βιοπάλης ἡμῶν.

Εὐρίσκεται παρὰ τῷ ἐνταῦθα ἀνταποκρίτῃ τῆς «Ἀναπλάσεως» κ. Γ. Καψαλίδῃ (δόξῃ Ἀσμᾶ-Ἀλτὶ Παπαζογλου χάν ἄρ. 28) καὶ τιμᾶται φρ. χρ. 2 ἄδειον, καὶ δεδεμένον 3.

ΒΥΖΑΝΤΙΝΑ ΛΕΙΨΑΝΑ

ἐν Ζακύνθῳ.

Ὀλίγιστα, δυστυχῶς, λείψανα βυζαντινῆς τέχνης περιεσώθησαν μέχρι τῶν ἡμερῶν ἡμῶν ἐν Ζακύνθῳ, ὅσημέραι δὲ, ἐνθεν μὲν ὑπὸ τοῦ χρόνου, ἐνθεν δὲ ὑπὸ τῆς ἀμαθείας καὶ ἀπρονοήσιας, τὰ λείψανα ταῦτα καταστρέφονται, συγκαταστρεφόμενων ἅμα καὶ τόσων σημείων παρελθούσης ἑλληνικῆς δόξης. Καὶ ὑψώσαμεν καὶ ὑψοῦμεν, μετὰ πολλῶν ἄλλων πρὸ ἡμῶν, τὴν φωνὴν περὶ διασώσεως τῶν δυναμένων νὰ περισωθῶσιν, ἀλλ' αἱ φωναὶ αὗται ἡχοῦσιν ἐν τῇ ἐρήμῳ, μὴ κατανοηθέντος δυστυχῶς εἰσέτι ὅτι πᾶσα καταστροφή οἷαςδήποτε ἐποχῆς εἶνε τραῦμα ἀνῆκεστον κατὰ τῆς πατρίου ἱστορίας, ὅτι καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν ἐλαχίστων λειψάνων ἐξάγονται ἔστιν ὅτε πορίσματα καὶ ἀσφαλῆ συμπεράσματα παρὰ τοῦ ἐπιστημονικῶς ἀσχολουμένου περὶ τὴν ἱστορίαν χώρας τινὸς, ὅτι τέλος ἐν πολλοῖς τούτων, ὡς ἀχρήστων ὑπὸ τῶν ἀμαθῶν θεωρουμένων, ὁ ἐθνικὸς ἡμῶν καὶ ἱστορικὸς ἐκτυλίσσεται βίος. Ὑπάρχουσιν οἱ καταδικάζοντες τὴν βυζαντινὴν τέχνην καὶ μικρὰν ἢ καὶ οὐδεμίαν περὶ διασώσεως τῶν λειψάνων αὐτῆς καταβάλλοντες φροντίδα, ἀλλὰ μὴ καὶ αὕτη δὲν ἀποτελεῖ μέρος τῆς ἐπιφανοῦς ἐθνικῆς ἱστορίας; Ἡ ἐπιστήμη τῶν ἐρευνητῶν ἐξετάζουσα μετὰ τῆς αὐτῆς στοργῆς τὴν ἀκμὴν τῆς ἀρχαιότητος καὶ τὴν παρακμὴν τῶν μέσων αἰώνων, τὸ μεγαλεῖον τῆς ἀναγεννήσεως καὶ τὴν κατὰ πτωσιν τοῦ ἐπιτετηδευμένου βαροκισμού, οὐδεμίαν μεταξὺ αὐτῶν ποιεῖται διάκρισιν. Ἡ τέχνη

εἶνε μία, καὶ μόνον οἱ χρόνοι, αἱ περιστάσεις, τὸ ἰδεῶδες, ἢ τῆς χώρας τύχη ἐπιδρῶσαι ἐπ' αὐτῆς μεταβάλλουσι ταύτην. Πανταχοῦ ὑπάρχει τι τὸ ὡραῖον καὶ αὐτὸ δὲ τὸ ἀλλόκοτον σοβαρῶς ἐξεταζόμενον ἔχει τὴν σχετικὴν ἀξίαν. Ἀρκεῖ νὰ συνειθίσωμεν νὰ κατανοῶμεν τὰς ἀληθεῖς ἐκφάνσεις τῆς τέχνης, ἀρκεῖ νὰ ἐξετάσωμεν ὅ,τι διακρίνει τὴν τέχνην μιᾶς ἐποχῆς καὶ μελετήσωμεν αὐτὸ, ὅπως εὐρωμεν τὴν ἀξίαν αὐτοῦ. Δυστυχῶς, ἐλαχίστην στοργὴν δεικνύουσιν οἱ ἀρμόδιοι περὶ τὴν πάτριον μεσαιωνικὴν ἱστορίαν, ἂν ὑπῆρχον δὲ αἱ θρωποὶ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος τῆς τέχνης διαπνεόμενοι πολλὰ τῆς ἱστορίας ἡμῶν ταύτης θὰ ἐσώζοντο. Ἄς ἐλπίσωμεν, ὅτι θὰ εὐρεθῇ πατρικὴ χεὶρ νὰ περισυλλέξῃ μετὰ θρησκευτικοῦ ζήλου καὶ αὐτὰ τὰ ἐλάχιστα ὅσα περιεσώθησαν ἀπὸ τῆς καταστροφῆς τοῦ χρόνου, τῆς ἀμαθείας ἢ ἀδιαφορίας τῶν ἀνθρώπων, πρὶν ἢ τελεία ἐπέλθῃ καταστροφή καὶ τότε πᾶσα πρόνοια θὰ ᾔνε ἀνωφελὴς καὶ ματαία.

*

Βορειοδυτικῶς τῆς πόλεως Ζακύνθου ὑψοῦται λόφος **πλειοκαίνου** διαπλάσεως, ὕψους 202 μέτρων, εἰς οὗ τὰς ἀνατολικὰς κλιτύας ἀναπτύσσεται ἡ πόλις, ἥς τὸ πλεῖστον μέρος κεῖται ἐπὶ προσχώσεων καὶ ἐπιχωματώσεων. Ἐπὶ τοῦ ὀροπεδίου τοῦ λόφου τούτου ἐγείρεται ἐνετικὸν φρούριον, ἐνθα ἄλλοτε καὶ ἡ μεσαιωνικὴ πόλις, ὀχυρωθεῖσα, ἕνεκα τῶν ἐπιδρομῶν τῶν πειρατῶν.

Ἐντὸς τοῦ φρουρίου τούτου πολλὰ ὑπῆρχον ἐκκλησίαι, ὀρθόδοξοι καὶ δυτικαί, νῦν ὅμως σῶζονται ἐρείπια τῶν δύο παλαιῶν καθεδρικῶν τοιούτων, τῆς δυτικῆς τοῦ Σωτήρος (Domo) καὶ τῆς τοῦ τέως προστάτου τῆς νήσου Ζακύνθου ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, ἢ τῆς Κοψιδούς, ὀρθοδόξου¹, οἰκοδομηθεῖσάν ἐπὶ τῶν Τόκκων, παλατίνων κομήτων Κεφαλληνίας Ζακύνθου. Τὰ ἐρείπια τῆς τελευταίας τούτων δὲν φαίνονται βυζαντινὰ, ἐνῶ τὰ τοῦ Σωτήρος εἶνε πολύτιμα, εἰσέτι δὲ φαίνονται βυζαντιναὶ τοιχογραφίαι ἐφ' ὑγρᾶς, παριστῶσαι τὸν ἅγιον Κωνσταντῖνον μετὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Ἑλένης καὶ ἄλλους ἁγίους, τῆς δὲ Θεοτόκου καὶ τοῦ Παντοκράτορος, εὐλογούντος, μετὰ βίας διακρίνονται τὰ ἔχνη τῶν

1. Ὁρα καὶ τὸ βιβλίον «Αἱ ἐν Ζακύνθῳ μοναὶ» ὑπὸ Δ. Χ. Ζώη· σελ. 43—58.

χρωμάτων, ὡς μᾶλλον ἐκτεθειμένων εἰς τὰς ἀτμοσφαιρικὰς προσβολὰς. Ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ φρουρίου εὐρίσκει τις τεμάχια ἰονικοῦ κίονος ἐκ λευκοῦ μαρμάρου, ἕτερα ἐπιτυμβίων πλακῶν, συντρίμματα βυζαντινῶν κοσμημάτων, κιονοκράνων καὶ ἄλλων ἀρχιτεκτονικῶν ἀντικειμένων βυζαντινῆς τέχνης, ἐνδεικνύοντων ὅτι ὑπῆρχον ἐκεῖ ποτε βυζαντινὰ οἰκοδομήματα. Ἐν τῷ φρουρίῳ ὑπῆρχον προσέτι δύο εἰκόνες τῆς Θεοτόκου, βυζαντινῆς τέχνης, ἡ τῆς Χρυσοπηγῆς² καὶ ἡ τῆς Λαουρένειας, ἡ κοινῶς Λαουρέναινα.³ Ἡ πρώτη τούτων, ἥτις πιθανὸν ἐκομίσθη ἐκ Κρήτης τῷ 1669, σῴζεται ἐν τῷ παραπλεύρῳ τοῦ φρουρίου ὁμωνύμῳ ναῷ, καλύπτεται δὲ, πλὴν τῶν προσώπων τῆς Θεοτόκου καὶ τοῦ Χριστοῦ, διὰ νεωτέρας ἐπιχρύσου ἐνδύσεως καὶ φέρει πρὸς τὸ κάτω ἀριστερὸν μέρος τῆς εἰκόνος τὴν ἐπιγραφὴν «Καυχᾶται ἡ πόλις Ζακύνθου σχοῦσα Χρυσοπηγῆς τε τοιάδ' εἰκόνα ὀκτακοσίῳ τετράκις δέκα ἔτει γραφείσα μετὰ Χριστοῦ γε» καὶ πρὸς τὰ ὀπίσω λαμπρὰν ζωγραφίαν τοῦ ζακυνθίου ζωγράφου Κουτούζη, εἰκονίζουσιν δύο ἀγγέλους κρατοῦντας ταινίαν μετὰ τοῦ τροπαρίου «Και πού λοιπὸν ἄλλην εὐρήσω ἀντίληψιν...»⁴ Ἡ δευτέρα, οὕτω κληθεῖσα ἐκ τοῦ ἰδρύσαντος τὸν ναὸν Λαυρεντίου Βεργάμου καὶ κομισθεῖσα ἐκ Κων)πόλεως, πρὸ τοῦ 1500, σῴζεται ἐν τῷ πρὸς το βόρειον τῆς πόλεως ἄκρον ναῷ τῆς Ἀγίας Τριάδος, καλύπτεται δὲ καὶ αὕτη, πλὴν τῶν προσώπων τῆς Θεοτόκου καὶ τοῦ Χριστοῦ, δι' ἀργυρᾶς ἐπενδύσεως. Ἀμφότεραι αἱ εἰκόνες αὐταὶ γεγραμμέναι ὑπὸ δεξιᾶς χειρὸς φαίνονται ἀρχαῖαι.

Ἐπὶ τοῦ πρὸς τὰ ΝΑ τῆς πόλεως Ζακύνθου βουνοῦ, Ἐλάτου, ἡ κοινῶς Σκοποῦ ἐπονομαζομένου, ἐγείρεται ναὸς βυζαντινοῦ ρυθμοῦ καὶ ἡ πλησίον μονὴ τῆς Θεοτόκου Σκοπιωτίσσης.

Παρὰ τὰ γραφέντα περὶ τοῦ ναοῦ καὶ τῆς μονῆς ταύτης, ἀναγινώσκουμεν, σὺν ἄλλοις, ἐν τῷ σπανιωτάτῳ βιβλίῳ «Notize storiche»⁵ ecc...

2. Βλέπε καὶ «Βυζαντινὴ τέχνη...» κλπ. ὑπὸ Γ. Ε. Μαυρογογιάννη σ. 227.

3. «Ὁ Ἅγιος Διονύσιος» ὑπὸ Α. Χ. Ζώη· σ. 69.

4. «Βυζαντινὴ τέχνη»· ἔνθ' ἀνωτ.

5. «Notizei storiche delle apparizioni delle immagini più celebri di Maria Vergine nella città e dominio di Venezia». Venezia, 1761.

ὅτι ἀποσυρθεῖς ἐν τῇ μονῶσει τοῦ βουνοῦ τούτου, ἀρχομένου τοῦ ΙΣΤ' αἰῶνος, ὁ Ἕλλην ἀρχιεπίσκοπος τῆς μητροπολιτικῆς ἐκκλησίας Κορίνθου καὶ ὑφ' ἐνὸς παρακολουθούμενος μοναχοῦ κατώκησεν ἐν μονῇρει τοποθεσίᾳ, εἴθα εὐρὼν εἴτε κεκρυμμένην ἐν τινι σπηλαίῳ, εἴτε κατατεθειμένην ἐπὶ τινος ἐγκαταλελειμμένου νοσίδιου τὴν θείαν εἰκόνα τῆς Θεομήτορος, πᾶσαν κατέβαλε φροντίδα ὅπως συντελέσῃ εἰς τὰ πρὸς λατρείαν αὐτῆς. Ἡ ἐξίχως τοῦ ιεράρχου φήμη καὶ ἡ ἐκουσία ἔφεσις αὐτοῦ ἵνα μονάσῃ προσείλκυσαν πλῆθος κόσμου, ἀνερχομένου τὸ βουνὸν ἐκεῖνο πρὸς προσκύνησιν τῆς Παρθένου καὶ κομίζοντος ἀναθήματα. Βλέπων ὁ ιεράρχης ὅτι τὰ τοῦ τόπου εἰσοδήματα δὲν ἐπῆρκουν πρὸς ἰδρυσιν καταλλήλου ναοῦ, ἐζήτησε τὴν συνδρομὴν τῶν κορινθίων, οἵτινες καὶ γενναῖοι ἐν τῷ προκειμένῳ ἐφάνησαν. Οὕτω ἐκ διαφόρων βοηθημάτων ἰδρύθησαν ὅτε ναὸς καὶ τὰ πλησίον οἰκήματα, ὅτε καὶ ὁ ιεράρχης, κατὰ τὴν πρόοδον τῶν ἐργασιῶν, ἀσθενήσας ἀπεβίωσεν· ἡ δὲ μονὴ περιήλθεν εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἱερομοιάρχου, ὅστις ἐγένετο ἡγούμενος καὶ μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ εἰς τὴν εὐγενῇ τῶν Λογοθετῶν οἰκογένειαν.

(ἔπεται τὸ τέλος)

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Χ. ΖΩΗΣ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν Δικαστήριον

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τῆς ἐναγομένης καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί, Λέγεται τὴν ὑπ' ἀρ. πρωτ. 7274 καὶ χρονολογίας 14 ὀκτωβρίου 1902 ἀγωγὴν τοῦ ἐνάγοντος Βασιλείου Μπαλῆ καφεπωλῶλου, κατοικοῦ Φαναρίου ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει τὸν ἐν τοῖς διαδίκαις ὑφιστάμενον γάμον διαλελυμένον ἐξ ὑπαιτιότητος τῆς ἐναγομένης Πολυξένης Β. Μπαλῆ, τὸ γένος Δ. Καμπάτζη,

Διατάσσει ἵνα τὸ ἐκ τοῦ γάμου τῶν διαδίκων γεννηθὲν τέκνον ἀνατρέφῃται, καὶ παραμένῃ παρὰ τῷ πατρὶ αὐτοῦ Βασιλείῳ Μπαλῆ,

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἐπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδόμενων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου» δημοσιεύειν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως, καὶ

Ἐπιτίθῃσι τῇ ἐναγομένῃ ὡς ἡ ἡττηθείσα τὰ δικαστικά ἐξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως, καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνερχόμενα μὲν εἰς γρόσια τριακόσια ἐξήκοντα τρία (ἀρ. 363) προκαταβαλλόμενα δὲ ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 23 ἰανουαρίου 1903.

Ὁ πρόεδρος

† ὁ πρῶην Δρυῖνουπόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

Ὁ ὑπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

Мечникова бібліотека
ОДЕСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО
УНІВЕРСИТЕТУ
Ім'я І. І. МЕЧНИКОВА

02/09/25

902642

НБ ОНУ

Л. 726074